Sfântul Cuvios Paisie și moartea

Sfântul Paisie (1924-1994), născut Arsenios Eznepidis, a fost un binecunoscut ascet al Muntelui Athos. Era foarte respectat și iubit pentru sfaturile sale duhovnicești și pentru viața sa ascetică.

Mulți oameni din întreaga lume se închină cu evlavie Sfântului Paisie, în special în Grecia și Rusia (și în România – n.n), iar cuvintele sale, bine documentate de către ucenicii săi devotați, au devenit vestite în casele ortodoxe. Cuvintele Sfântului Paisie, neobișnuite prin simplitatea, căldura și realismul lor, par a fi exact leacul de care au nevoie în disperarea lor, oamenii din vremurile actuale.

– Gheronda [„gheronda" este cuvântul grecesc pentru „stareț"], diagnosticul final a fost stabilit. Tumora ta este canceroasă și este agresivă.

– Adu-mi o batistă ca să pot dansa în aer: " Îți spun adio, lume sărăcăcioasă!" Nu am dansat niciodată în viața mea, dar acum voi dansa cu bucurie pe măsură ce moartea mea se apropie.

– Gheronda, medicul a spus că dorește mai întâi să folosească radioterapia pentru a reduce tumora, pentru ca ulterior ulterior să o poată opera.

– Înțeleg! Forța Aeriană va bombarda inamicul mai întâi, apoi va începe atacul! Voi urca apoi ca să vă aduc vești!

Unii oameni, chiar și persoanele în vârstă, când medicul spune: „Există posibilitatea să muriți" sau „Aveți șanse de cincizeci la sută să supraviețuiți", devin foarte neliniștiți. Vor să trăiască.

Și pentru ce? Mă întreb! Acum, dacă cineva este tânăr, ei bine, asta înțeleg, dar dacă cineva este bătrân și încă încearcă cu disperare să mai trăiască, ei bine, asta nu înțeleg. Desigur, este cu totul altceva dacă cineva dorește să urmeze o terapie pentru controlul durerii. Nu este interesat să-și prelungească viața, vrea doar să facă durerea un pic mai suportabilă, astfel încât să poată avea grijă de sine până la moartea sa – este de înțeles.

– Gheronda, ne rugăm ca Dumnezeu să vă prelungească viața.

– De ce? Nu spune psalmistul: „Zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani"?

– Dar psalmistul adaugă: „Pentru cei în putere, optzeci …”

– Da, dar mai zice: „Și ce este mai mult decât aceasta este doar suferință și durere …”, caz în care este mai bine să ai liniștea din cealaltă viață.

– Gheronda, poate cineva, din smerenie, să se simtă nepregătit duhovnicește pentru cealaltă viață și dorește să trăiască putin mai mult pentru a se pregăti pentru asta?

– Este un lucru bun, dar cum poate el să știe că, chiar dacă trăiește mai mult, nu va deveni mai rău, duhovnicește vorbind?

– Gheronda, când putem spune că cineva este împăcat cu moartea?

– Când Hristos trăiește în el, atunci moartea este o bucurie. Dar nu ar trebui să ne bucurăm că murim doar pentru că ne-am săturat de această viață.

Când te bucuri de moarte, la propriu vorbind, moartea dispare pentru a găsi pe cineva care se teme!

Când vrem să murim, nu se întâmplă. Cel care trăiește o viață comodă îi este frică de moarte pentru că se bucură de viața lumească și nu vrea să moară. Dacă oamenii îi vorbesc despre moarte, el se retrage, reacționând: „Pleacă de aici!” Totuși, cel care suferă, cel care poartă în el dureri, vede moartea ca pe o eliberare și spune: „Ce păcat, Charon* nu a venit încă să mă ia … Probabil a fost reținut!”

Puțini oameni acceptă moartea. Majoritatea oamenilor au afaceri neterminate și nu vor să moară. Dar Domnul Atotbun cumpănește moartea fiecărei persoane atunci când ea a ajuns la maturitatea deplină. În orice caz, o persoană duhovnicească, tânără sau bătrână, ar trebui să fie bucuroasă să trăiască și apoi să moară, dar nu ar trebui să urmărească niciodată moartea cu tot dinadinsul, pentru că aceasta înseamnă sinucidere.

Pentru cineva care a murit pentru lume și a înviat duhovnicește nu există niciodată agonie, frică sau neliniște, căci așteaptă moartea cu bucurie, deoarece va fi alături de Hristos și se va bucura de prezența Lui. Dar, de asemenea, se bucură cât este încă viu, pentru că este unit de acum cu Hristos și trăiește o parte din bucuria Raiului aici pe pământ și se întreabă dacă nu există o mai mare bucurie în Rai decât simte el aici pe pământ. Acești oameni se luptă cu mărinimie și fără grijă; și pentru că pun moartea în fața lor și își aduc aminte de ea în fiecare

zi, se pregătesc mai bine, luptând cu îndrăzneală și învingând deșertăciunea.

NOTĂ:

Într-o notă extrasă din cartea Sfântul Arsenie din Capadocia, a Părintelui Paisie, tradusă și editată de Mânăstirea Sfântul Ioan Teologul Suroti din Salonic, (unde odihnește Părintele Paisie) putem citi această definiție specific creștin ortodoxă :

Φιλότιμο (*mărinimie* n.tr.) = noblețe sufletească, bunătate, recunoștință, dragoste curată, lipsită de orice iubire de sine, a celui care nu urmarește niciodată propriul său interes, ci doar caută să-i fie plăcut lui Dumnezeu. Părintele Paisie a considerat această virtute ca temelie a înaintării în viața duhovnicească.

În ceea ce privește mărinimia, Sfântul Părinte Paisie spunea:

„Creștinul neprihănit nu face fapte bune spre folosul său, adică pentru a primi o răsplată sau pentru a ocoli iadul și a câștiga raiul, ci mai degrabă pentru că el alege binele în locul răului.

Totul este o consecință firească a binelui care ne umple sufletul fără a-l cere. În acest fel, binele are onoare, întrucât, nu provine din atitudinea ieftină de „a da și a lua”.

*În mitologia greacă, **Charon** este luntrașul lui Hades (zeul morții) în Infern (Lumea subpământeană), care conducea umbrele mortilor cu o luntre, în împărăția lui Hades. El era portretizat ca un moșneag țâfnos sau ca un demon care purta un ciocan dublu.(n.tr.)

https://orthodoxologie.blogspot.com/2020/02/saint-pere-paissios-et-la-mort.html